

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3420/2020
23.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Организациона јединица Аранђеловац, чији је пуномоћник Бранислав Чолић, адвокат из ..., ради исплате разлике новчане накнаде за случај незапослености, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2246/19 од 06.02.2020. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2246/19 од 06.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2246/19 од 06.02.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 203/2016 од 25.02.2019. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености плати укупно 6.001,49 динара са законском затезном каматом од 28.06.2019. године, одбијена су два евентуална тужбена захтева и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2246/19 од 06.02.2020. године, усвојена је жалба тужиле и преиначена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П 203/16 од 25.02.2019. године, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на име мање плаћене новчане накнаде за случај незапослености за период од 14.05.2013. године до 13.05.2014. године плати укупно 6.001,49 динара са законском затезном каматом од 28.06.2014. године до исплате. Обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка плати 114.868,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији

одлучи на основу члана 404. ЗПП, као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. О праву тужиле и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 22.01.2016. године ради исплате 6.001,49 динара на име накнаде штете, као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена. То значи да ова посебна одредба ЗПП у споровима мале вредности, искључује примену опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући у виду да је у конкретном случају реч о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија тужене недозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић